

Sygn. akt III KK 85/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie Ł. C.,
skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,
od wyroku Sądu Rejonowego w W.
z dnia 26 stycznia 2010r.,

uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i
sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2010r. Sąd Rejonowy w W. uznał Ł. C. za
winnego popełnienia w dniu 8 września 2008r. kradzieży z włamaniem w
warunkach powrotu do przestępstwa, tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64
§ 1 k.k. i za ten czyn skazał go za karę „1 (jednego) roku i 8 (sześciu)” miesięcy
pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 90 stawek dziennych po 10
zł każda; wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby

wynoszący 5 lat; oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i nałożył na niego obowiązki wykonywania pracy zarobkowej oraz naprawienia w części szkody wyrządzonej przypisanym czynem; nadto rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych.

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron, uprawomocniło się w dniu 3 lutego 2010r.; pisemne uzasadnienie nie zostało sporządzone.

Wyrok, w części dotyczącej orzeczenia o karze, został zaskarżony kasacją przez Prokuratora Generalnego, wniesioną na korzyść Ł. C.

Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na wymierzeniu kary pozbawienia wolności w sposób uniemożliwiający jego wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Podzielić należy stanowisko Prokuratora Generalnego, że wyrok w zaskarżonej części zapadł z rażącym naruszeniem prawa wskazanym w zarzucie kasacji.

Jak wynika z treści zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy w W. wymierzył skazanemu Ł. C. za popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę roku i „8” miesięcy pozbawienia wolności, przy czym słownie wyrażając liczbę miesięcy w nawiasie wpisał „sześciu”.

Zapis powyższy wykazuje, że zaskarżone orzeczenie zostało zredagowane sprzecznie z wymaganiem art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., gdyż nie pozwala w sposób jasny i zrozumiały odczytać „rozstrzygnięcia co do kary” – w odniesieniu do wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zasadnie podniósł skarżący, że tak zredagowane orzeczenie o karze pozbawienia wolności nie pozwala stwierdzić, w jakim wymiarze rzeczywiście ją orzeczono. Wewnętrzna sprzeczność wyroku, polegająca na odmiennym określeniu cyfrą („8”) niż słownie („sześciu”) ilości miesięcy pozbawienia wolności, uniemożliwia jego wykonanie (rzecz jasna, w

przypadku konieczności zarządzenia wykonania tej kary), tym samym powodując uchybienie stanowiące tzw. bezwzględną podstawę odwoławczą, przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Trafnie też Prokurator Generalny wskazał, że uchybienie to, jako dotyczące merytorycznej treści wyroku, nie było możliwe do usunięcia w trybie art. 13 § 1 k.k.w., ani skorygowania w trybie art. 105 § 1 k.p.k. (por. np. wyrok SN z 21 października 2008 r., IV KK 316/08).

Stwierdzenie wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej skutkować musiało uchynieniem zaskarżonego wyroku w tej części, w której uchybienie wystąpiło, a więc w części dotyczącej orzeczenia o karze (art. 442 § 1 zd. drugie k.p.k.). Wprawdzie obecnie upłynął już pięcioletni okres próby określony zaskarżonym wyrokiem, ale skazanie to zatarciu nie uległo, z uwagi choćby na treść art. 76 § 1 k.k. Niemniej, ponownie orzekając o karze, Sąd Rejonowy musi uwzględnić to, że kasacja wniesiona została na korzyść Ł.C., a nadto implikacje wynikające z przepisu art. 538 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.